

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 104.131 van 28 februari 2002
in de zaak A. 117.187/XII-3462.**

In zake : Paul WILLE,
p.a. Huis der Parlementsleden,
Kantoor 1012
gevestigd te BRUSSEL,
Leuvensesteenweg 21

tegen :

het VLAAMSE GEWEST,
dat woonplaats kiest bij
advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Canadesen Hof,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Paul Wille op 23 februari 2002 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de omzendbrief van 11 januari 2002 van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid met betrekking tot de toepassing van het decreet van 6 juli 2001 houdende de intergemeentelijke samenwerking;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 25 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 februari 2002, om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad J. Lust;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, en van advocaat B. Staelens, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur P. De Somere;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat verzoeker de vordering instelt in zijn hoedanigheid van “Gemeenschapssenator en lid van het Vlaamse Parlement” en zich uitsluitend op een “dubbel functioneel belang” beroept; dat verzoeker ter zake enerzijds toelicht dat de bestreden omzendbrief “duidelijk de prerogatieven en de bevoegdheden van het [Vlaams Parlement] waartoe hij behoort, miskent” doordat “de Omzendbrief een decreetswijziging inhoudt, die uiteraard alleen van de decreetgever zelf kan uitgaan”; dat verzoeker anderzijds uiteenzet dat hij er als senator een functioneel belang bij heeft dat de verplichting om het advies van de Raad van State in te winnen wordt nageleefd en dat het niet aan de Vlaamse regering toekomt om de toepassingsplicht van artikel 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State te wijzigen, maar uitsluitend aan onder meer de Senaat en hemzelf als lid van die wetgevende vergadering;

Overwegende dat wie op grond van zijn functioneel belang opkomt op het eerste gezicht de bescherming van zijn prerogatieven als lid van een beraadslagend of adviserend orgaan beoogt en moet beogen; dat zijn belang geen belang bij de grond van de zaak als zodanig is, maar er in bestaat een einde te zien stellen aan de eventuele schending van zijn prerogatieven; dat binnen de grenzen van dit “beperkte” belang een verzoeker alleen ontvankelijk die middelen kan doen gelden waarin hij een schending van zijn prerogatieven aanvoert; dat vooralsnog tevens wordt aangenomen dat binnen diezelfde grenzen een verzoeker voor het verkrijgen van een schorsing in principe alleen nuttig een nadeel kan invoeren dat met specifiek de schending van zijn prerogatieven verband houdt;

Overwegende dat verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel essentieel aanvoert dat de omzendbrief voor de gemeenten en de bestaande intercommunales rechtsgevolgen zal teweegbrengen die moeilijk ongedaan zullen kunnen worden gemaakt;

Overwegende dat verzoeker de vordering niet heeft ingesteld, daargelaten of hij dat wel ontvankelijk zou hebben gekund, ter vrijwaring van de belangen van de gemeenten en de bestaande intercommunales, maar in zijn eigen belang; dat, zoals gezegd, dit belang te dezen beperkt is tot de vrijwaring van zijn prerogatieven als lid van het Vlaams Parlement en van de Senaat; dat ter zake de

verwerende partij in de nota terecht opwerpt dat verzoeker “zou moeten aantonen dat de aantasting van zijn functioneel belang, niet ongedaan kan worden gemaakt door een normale annulatie”; dat verzoeker in gebreke blijft dat te doen; dat in die omstandigheden niet blijkt dat de schending van zijn prerogatieven -doordat de verwerende partij zich beweerdelijk heeft begeven op het terrein dat is voorbehouden aan het Vlaams Parlement en de Senaat, en dus ook aan hemzelf, als lid van die vergaderingen- niet passend kan worden hersteld en ongedaan gemaakt door een retroactieve vernietiging van de omzendbrief;

Overwegende dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij ten gevolge van de bestreden beslissing een nadeel dreigt te lijden dat onder meer moeilijk herstelbaar is; dat aldus niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden voor een schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid; dat deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
achtentwintig februari 2002, door :

de HH. J. LUST,
F. BONTINCK,

wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BONTINCK.

J. LUST.